

των προσπαθειών μας να εντοπίσουμε την πρώτη άφιξη Ισπανών αναρχικών στην αυστραλιανή ήπειρο, ανακαλύψαμε δύο από τους πρώτους Ισπανούς μετανάστες που εγκαταστάθηκαν σε αυστραλιανό έδαφος κάτι που χρονολογείται από τις 5 Γενάρη 1846. Αυτή είναι η ημερομηνία κατά την οποία το πλοίο "Isabella", στο οποίο ήταν επιβάτες, αγκυροβόλησε στον κόλπο του Freemantle, μετά από ένα ταξίδι που διήρκεσε περισσότερο από 113 ημέρες.

Ήταν οι Rosendo Salvado από τη Γαλικία και ο Jose Serra Benito από την Καταλωνία. Και οι δύο Βενεδικτίνοι μοναχοί οι οποίοι κατέληξαν στην ίδρυση της πόλης/κοινότητας New Norcia, καθώς και του μοναστηριού με το

ίδιο όνομα, το οποίο βρίσκεται σε μια σιτοπαραγωγική κοιλάδα στο κέντρο της Victoria Plains, περίπου 132 χιλιόμετρα βόρεια του Περθ.

Είναι, επίσης, ενδιαφέρον να σημειωθεί ότι ο Francisco Ferrer Juan Ramon Guardia, ο ιδρυτής του Escuela Moderna (Μοντέρνου Σχολείου) έφτασε στην Αυστραλία το 1895 και παρέμεινε μέχρι το 1897. Ο λόγος της παραμονής του στις ακτές μας ήταν η επίσκεψη στον αδελφό του Jose Ferrer Guardia ο οποίος είχε μεταναστεύσει πριν από μερικά χρόνια.

Μετά τα γεγονότα της «Τραγικής Εβδομάδας» (La Semana Tragica) στη Βαρκελώνη το 1909 με αποτέλεσμα την εκτέλεση/δολοφονία του Francisco Ferrer Guardia, αρκετοί ήσαν οι Ισπανοί αναρχικοί που βρήκαν καταφύγιο στην Αυστραλία, με έναν αριθμό από αυτούς να εγκαθίστανται στη Μελβούρνη, αν και η πλειοψηφία επέλεξε τις βόρειες ακτές του Queensland.

Ο πιο σημαντικός από αυτούς ήταν ο Salvador Torrents, που εγκαταστάθηκε στο Innisfail με τη σύντροφό του Teresa και την κόρη τους Paz (δεν ήμασταν σε θέση να ανιχνεύσουμε οποιοδήποτε έγγραφο που να

βεβαιώνει την ημερομηνία άφιξης στο αυστραλιανό έδαφος και των Teresa και Paz, αν και καταλήγουμε στο συμπέρασμα ότι μπορεί να ήταν κάποια στιγμή προς το τέλος του 1919 ή στις αρχές του 1920). Ο Torrents, συμμετείχε το 1903 στην οργάνωση, μαζί με τους Abelardo Saavedra, Jose Sanchez Rosa και Mariano Castellote, της πρώτης συνάντησης αναρχικών στην πόλη Matar στην Ισπανία. Συμμετείχε επίσης στη συγκρότηση των αναρχικών ομάδων «Nueva Semilla» και «Ateneo Obrero», των οποίων ήταν μέλος. Ενώ ήταν εξόριστος στη Γαλλία και προτού αναγκαστεί να επιστρέψει στην Ισπανία οι δραστηριότητές του τον οδήγησαν στη συνάντηση και συνεργασία με τους Anselmo Lorenzo, Emile Armand, Sebastien Faure και τόσους άλλους, τα ονόματα των οποίων θα παραμείνουν άγνωστα γιατί έχουν γίνει γνωστά με τη φράση «La militancia Desconocida» (οι άγνωστοι αγωνιστές).

Πιστεύουμε ότι αφίχθηκε στις ακτές της Αυστραλίας με τον συναγωνιστή του Juan Jordana, κατά το Δεκέμβρη του 1915, αν και δυστυχώς η ημερομηνία αυτή δεν είναι πειστική. Ο Torrents συμμετείχε στη συγγραφή και δημοσίευση μιας σειράς φυλλαδίων για τον αναρχισμό, καθώς και μερικών μυθιστορημάτων με τις πωλήσεις των οποίων συγκέντρωνε χρήματα που έστελνε στην Ισπανία για να βοηθήσει στην υπεράσπιση των φυλακισμένων αναρχικών και τις εκδόσεις «Solidaridad Obrera» («Εργατική Αλληλεγγύη») και «Tierra y Libertad» («Γη και Ελευθερία»).

Αντιφασιστική Αλληλεγγύη). (Η οργάνωση αυτή επανεμφανίστηκε στην Αυστραλία, μετά την άφιξη των Ισπανών αναρχικών προσφύγων από την Καζαμπλάνκα στις αρχές της δεκαετίας του 1960). Πριν γίνει της μόδας, οι εκδοτικές ομάδες «Ravachol» από τη Μελβούρνη και «Militando» («Μαχητής») από το Σίδνεϊ κυκλοφόρησαν από κοινού το 1975, το φυλλάδιο με τίτλο «Reportaje en Australia a Salvador Torrents - Los Anarquistas y la Revolucion Social» («Ρεπορτάζ του Salvador Torrents στην Αυστραλία - Οι αναρχικοί και η Κοινωνική Επανάσταση), που γράφτηκε από τον Campio Carpio.

Παρά το γεγονός ότι λίγοι Ισπανοί αναρχικοί από την Ισπανική Κοινωνική Επανάσταση

κατάφεραν να προσπεράσουν τη γραφειοκρατία κατά τη διάρκεια των δεκαετιών '40 και '50, η προκατάληψη που εκδηλώθηκε από τις αυστραλιανές Αρχές κατά των Ισπανών αναρχικών προσφύγων, οι οποίοι βρίσκονταν τότε κυρίως στα γαλλικά στρατόπεδα συγκέντρωσης, εμπόδισε την άφιξη εξόριστων Ισπανών αναρχικών μέχρι τις αρχές του 1960. Είναι σημαντικό να προσδιοριστεί ως ιστορική πραγματικότητα, το γεγονός ότι, ενώ το Καταστατικό του Διεθνούς Οργανισμού Προσφύγων αναφέρεται ειδικότερα στους Ισπανούς πρόσφυγες υπό τη φροντίδα του οργανισμού αυτού και οι οποίοι επιλέχθηκαν για μετανάστευση στην Αυστραλία, ο Arthur Calwell και το Εργατικό Κόμμα (ALP) τους απέκλεισαν ρητά από το πεδίο εφαρμογής του συστήματος αποδοχής και περίθαλψης προσφύγων. Όμως, κατά το τέλος του Β' Παγκοσμίου Πολέμου, τόσο το Φιλελεύθερο όσο και το Εργατικό Κόμμα έδωσαν καταφύγιο σε ναζί φυγάδες στην

Αυστραλία. (Βλέπε το βιβλίο του Mark Aarons «Sanctuary, Nazi Fugitives in Australia» («Άδυτο, Ναζιστές φυγάδες στην Αυστραλία») που κυκλοφόρησε το 1989 από τον William Heinemann Australia).

Τα ονόματα που ακολουθούν παρακάτω είναι ονόματα εξόριστων Ισπανών αναρχικών που πέρασαν κάποιο χρόνο στην Αυστραλία, αλλά, δυστυχώς, δεν έχουμε καταφέρει να εντοπίσουμε το ακριβές στίγμα τους, αν και γνωρίζουμε ότι έφθασαν κατά τη διάρκεια της δεκαετίας του 1950:

Luis Costa Garcia. Επίσης γνωστός ως Luis Costa, αν και ήταν περισσότερο γνωστός με το ψευδώνυμο Juan García Durán. Ήταν μέλος της CNT και των Libertarias Juventudes (Ελευθεριακή Νεολαία) από την ηλικία των 15 ετών. Το 1943 συμμετείχε στην παράνομη CNT στη Λα Κορούνια και έπαιξε σημαντικό ρόλο στην αναδιοργάνωση της CNT στη Γαλικία. Από το 1945 έως το 1946 διετέλεσε μέλος της παράνομης Εθνικής Επιτροπής. Συνελήφθη από την αστυνομία τον Απρίλιο του 1946 (ενώ πυροβολήθηκε στο πόδι), καταδικάστηκε σε θάνατο και φυλακίστηκε στο El Dueso, την Ocaña και τη Yeserías, από όπου δραπέτευσε στις 10 Μάρτη 1949 καταφεύγοντας στη Γαλλία. Έφτασε στην Αυστραλία στις αρχές της δεκαετίας του 1950 και εργάστηκε ως ξυλουργός. Στα τέλη της δεκαετίας του 1950 μετακόμισε στο Ντιτρόιτ των ΗΠΑ και στη συνέχεια το 1964 στο

Μοντεβιδέο της Ουρουγουάης, για να εγκατασταθεί τελικά στο Χιούστον των ΗΠΑ το 1968. Ο Duran ήταν από τους πλέον αποφασιστικούς αντιπάλους των ρεφορμιστών "Cinco puntistas" στη CNT το 1966. Μετά το θάνατο του Φράνκο, επέστρεψε στην Ισπανία και εγκαταστάθηκε στο Αλικάντε, όπου πέθανε στις 11 Δεκέμβρη 1986. Ο Duran ήταν συγγραφέας πολυάριθμων βιβλίων και αρκετά παραγωγικός αρθρογράφος των ισπανικών ελευθεριακών εφημερίδων που εκδίδονταν σε όλο τον κόσμο.

Fernando Lopez Mantipan. Μερικές φορές ήταν γνωστός και ως Mantipan. Μαζί με τους Garcia Duran και Álvarez Arganzua ίδρυσε την πρώτη παράνομη περιφερειακή επιτροπή

διάρκεια του '50, ήταν οι Jose Cuevas και Juan Fernandez στο Σίδνεϊ, Vicente Monton, Felix Castaner και Vicente Berenguer στη Μελβούρνη.

Στα μέσα της δεκαετίας του 1960 αφίχθηκε ο Antonio Lopez από το Μόντρεαλ του Καναδά. Εγκαταστάθηκε αρχικά στο Windsor του Queensland και στη συνέχεια μετακόμισε στο Perth, στη Δυτική Αυστραλία. Πολυγραφότατος αρθρογράφος στις εφημερίδες «El Democrata», «Acracia», «El Espanol en Australia» και «Cenit» (στη Γαλλία).

Οι Carmona και Burgos δραπέτευσαν μαζί από την Ισπανία με ένα αλιευτικό σκάφος στα τέλη της δεκαετίας του 1940, φτάνοντας στο Μαρόκο, όπου απέκτησαν πολιτικό άσυλο. Και οι δύο ήταν αγωνιστές από τη Μάλαγα. Ο Carmona, δυστυχώς, συνελήφθη στο δρόμο από τη Μάλαγα προς την Αλμερία μετά την πτώση της πρώτης το 1937. Ο Burgos συμμετείχε στις ελευθεριακές πολιτοφυλακές στις "Οροσειρές", μετά τη στρατιωτικοποίηση των πολιτοφυλακών, μετά υπηρέτησε σε ένα τάγμα των Διεθνών Ταξιαρχιών και μεταφέρθηκε στο μέτωπο της Μαδρίτης. Μετά την πτώση της Μαδρίτης και στην προσπάθειά του να φτάσει στις ανατολικές ακτές της Ισπανίας, συνελήφθη από τα στρατεύματα του Φράνκο και στάλθηκε σε στρατόπεδο συγκέντρωσης.

Το «Stanbrook», ωστόσο, ήταν φορτηγό πλοίο που έχει πλέον εμφανώς καταγραφεί στις σελίδες της ιστορίας εξαιτίας του καπετάνιου του, Archibald Dickson, ο οποίος αρνήθηκε να συμμορφωθεί με τις οδηγίες που του δόθηκαν τόσο από το Κομμουνιστικό Κόμμα όσο και από το Σοσιαλιστικό Κόμμα και τους οργανωτές τους, να αναχωρήσει από το λιμάνι του Αλικάντε, απαντώντας ότι δεν θα αναχωρήσει από το Αλικάντε μέχρι το «Stanbrook» πάρει όσο το δυνατόν πιο πολλούς επιβάτες, όσους θα μπορούσε ενδεχομένως να πάρει το σκάφος. Το «Stanbrook» αναχώρησε από το Αλικάντε στις 22:45 της 28ης Μάρτη 1939, μεταφέροντας περίπου 3.500 πρόσφυγες. (Να σημειωθεί ότι η λέξη περίπου χρησιμοποιείται λόγω του μεγάλου αριθμού ανακριβειών ανωμαλιών που έχουν βρεθεί στα γαλλικά αρχεία, καθώς και εκτιμήσεις που έχουν καταγραφεί σε βιβλία γραμμένα από πραγματικούς συμμετέχοντες σ' αυτή την τραγωδία).

Με τη συνεργασία των Alexandre Ruiz και Floreal Jimenez Aguilera (και των δύο παιδιών επιβατών του «Stanbrook») είχαμε τη δυνατότητα να λάβουμε από το γραφείο εγγραφών στο Aix-en-Provence (στη Γαλλία) ένα σημαντικό κατάλογο καταχώρισης των επιβατών που επέβαιναν στο «Stanbrook», από τις έντεκα οικογένειες ελευθεριακών που έφτασαν στην Αυστραλία από την Καζαμπλάνκα, δύο ατόμων που επέβαιναν στο «Stanbrook», του Juan Beneito Casanova, ο αριθμός επιβάτη του οποίου ήταν 764, και του Vicente Ruiz Gutierrez, με αριθμό επιβάτη 1797.

Στις παραγράφους που ακολουθούν θα προσπαθήσουμε απλώς να καταγράψουμε τη μαχητικότητα και τις δραστηριότητες αυτών των εξόριστων οικογενειών Ισπανών ελευθεριακών που εγκαταστάθηκαν στη Μελβούρνη, μαζί με μια σειρά οικογένειες Ισπανών μεταναστών που επίσης αγκάλιασαν τις ελευθεριακές ιδέες. Καταβάλλεται επίσης προσπάθεια να παρατεθούν οι δραστηριότητες ενός ισπανόφωνου αναρχικού πυρήνα που έδρευε στο Σίδνεϊ.

Ήταν το Δεκέμβριο του 1965 όταν έγινε η πρώτη συνάντηση στη Μελβούρνη από έναν πυρήνα μαχητών της CNT-FAI που είχε έρθει από την Καζαμπλάνκα για την ίδρυση ισπανικής Εξόριστης CNT στην Αυστραλία,

Η πρώτη επαφή με τους Αυστραλούς αναρχικούς έγινε επίσης στα τέλη του Δεκέμβρη του 1965, συγκεκριμένα με τον Andrew Giles-Peters, ο οποίος με τη σειρά του βοήθησε στην επαφή που έγινε με Ιταλούς αναρχικούς στη Μελβούρνη, Βούλγαρους αναρχικούς στο Σίδνεϊ, καθώς και το μικρό πυρήνα των Ισπανών αναρχικών Σίδνεϊ, από τους οποίους η πιο εξέχουσα φυσιογνωμία ήταν ο Antonio Jimenez Cubillo, ο οποίος είχε μεταναστεύσει από την Ισπανία το 1960 και πέρασε στον αναρχισμό μετά την ανάπτυξη μιας φιλίας με τον Jose Cuevas.

Μια άλλη πολύ σημαντική ομάδα αναρχικών μεταναστών στη Μελβούρνη ήταν οι Ιταλοί. Το τέλος του Α΄ Παγκοσμίου Πολέμου, είδε την άφιξη, κυρίως στη Μελβούρνη, Ιταλών αναρχικών, κυρίως δύο προσωπικοτήτων, του Francesco Carmagnola και του Isidoro Bertazzon. Στη δεκαετία του 1920 εμφανίστηκαν οι ιταλικές αναρχικές εφημερίδες, πρώτα η «Il Risveglio» και μετά η «La Riscossa», καθώς και η «L' Avanguardia Libertaria», οι οποίες με τον ένα ή τον άλλο τρόπο καταστάληκαν από τις αυστραλιανές Αρχές. Με την άνοδο του φασισμού στην Ιταλία αφίχθηκε στην Αυστραλία και ο Borris Franceschini, που έγινε ενεργό μέλος της εξόριστης ιταλικής αναρχικής ομάδας από τη δεκαετία του 1930. Με το Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο αφίχθηκαν και άλλοι Ιταλοί αναρχικοί στην Αυστραλία, όπως οι Bruno Vannini, Jack Farrello, Rafaele Turco, Amenda Ceccaroni, Maximo Bartelloto καθώς και αρκετοί άλλοι τα ονόματα των οποίων θα αποτελέσουν μέρος

υποστήριξη εκ μέρους της ιταλικής αναρχικής ομάδας έκανε επίσης δυνατή την έκδοση μεγάλου αριθμού αναρχικών φυλλαδίων και μπροσούρων από τις Εκδόσεις «Acracia» καθώς και τις Εκδόσεις «Ravachol», ένα εγχείρημα που ξεκίνησε στα τέλη της δεκαετίας του '60.

Μέχρι το τέλος του 1966 είχαν επίσης παγιωθεί οι σχέσεις με τις διάφορες ελευθεριακές ομάδες τόσο στη Μελβούρνη όσο και στο Σίδνεϊ και παρ' ότι η ισπανική αναρχική ομάδα της Μελβούρνης επικέντρωνε τις προσπάθειές της κυρίως στην ισπανική κοινότητα σε μια προσπάθεια να αναπτύξει μια κοινωνική συνείδηση, καθώς και ένα αντιφρανκικό κίνημα, σιγά-σιγά άρχισε να

Ήταν η χρονιά που είδε επίσης την έναρξη της κυκλοφορίας του μηνιαίου ισπανόγλωσσου περιοδικού «El Democrata», έκδοσης του Centro Democratico Espanol, που έδρευε στο Σίδνεϊ και είχε και παράρτημα στη Μελβούρνη. Το Centro Democratico Espanol έδρασε μέχρι τις αρχές του 1976 και διαλύθηκε λίγο μετά το θάνατο του Φράνκο.

Το Centro Democratico Espanol δημιουργήθηκε τον Αύγουστο του 1966 και ήταν βασικά μια συσπείρωση διαφόρων αντιφρανκικών ομάδων στο Σίδνεϊ, την Καμπέρα, το Wollongong, το Geelong και τη Μελβούρνη. Αν και η πλειοψηφία των μελών

Μεγάλος αριθμός άρθρων γράφτηκαν τόσο από τον Antonio Jiménez Cubillo όσο και από τον Vicente Ruiz Gutiérrez και δημοσιεύθηκαν στην «El Demócrata», το «Nosotros» και το «Acracia». Και οι συνεισέφεραν επίσης άρθρα τους στην εφημερίδα του «El Espanol en Australia», καθώς και σε ισπανικές αναρχικές εφημερίδες και περιοδικά σε όλο τον κόσμο.

Ο νεαρός και δυναμικός Mariano Sussiac μαζί με τη συντρόφισσά του Isabel, είχε μόλις φτάσει στη Μελβούρνη στις αρχές του 1968, ερχόμενος αμέσως σε επαφή με την εξόριστη ομάδα, εγκαινίασε μια μακρά σταδιοδρομία ακτιβισμού, βοηθώντας στην προετοιμασία και διανομή των εκδόσεων, καθώς και

συμβάλλοντας με άρθρα και ποιήματα σε πολυάριθμες εκδόσεις, όπως «El Democrata», «Nosotros» και «Acracia».

Ήταν το 1969. Δύο νεαρές οικογένειες είχαν μόλις μεταναστεύσει από την Ισπανία και εγκαταστάθηκαν στο Fitzroy, και οι οποίες είχαν ήδη συμμετάσχει στις δραστηριότητες της υπόγειας CNT στη Μαδρίτη. Μετά την ανάγνωση διαφόρων άρθρων στο «El Espanol en Australia» και αγοράζοντας τεύχη του «El Democrata», ήρθαν σε επαφή με την ισπανική αναρχική ομαδοποίηση της Μελβούρνης και οι ίδιοι συμμετείχαν σε όλες τις δραστηριότητες. Ήταν οι οικογένειες Gallego και Costanza.

Με γνώσεις ηλεκτρικού μηχανικού, ειδικότητα για την οποία αποφοίτησε από ανώτερη σχολή στην Ισπανία, ο Pascual Gallego ήταν σε θέση να επισκευάσει μια παλιά εκτυπωτική μηχανή Gestetner καθώς και μια παλιά ηλεκτρική γραφομηχανή IBM κάτι που επέτρεψε στη μελβουρνιώτικη ισπανική αναρχική ομάδα να μπει σε μια νέα και πιο ζωντανή εποχή παραγωγής εντύπων, φυλλαδίων, περιοδικών και άλλων υλικών.

Το 1970 οι εξόριστοι Ισπανοί αναρχικοί και οι οικογένειες μεταναστών είχαν πλέον εξαπλωθεί σε όλες τις κεντρικές γεωγραφικές ζώνες της Μελβούρνης, στις οποίες επίσης ζούσαν μεγάλες ισπανικές κοινότητες, ειδικά στα προάστια Carlton, Collingwood, Fitzroy, Prahran και Richmond. Οι ομάδες κάθε τοποθεσίας ανέλαβαν την ευθύνη της διανομής των εκδόσεων που έρχονταν από το εξωτερικό, καθώς και ό,τι υλικό παραγόταν σε τοπικό επίπεδο τόσο στο Σίδνεϊ όσο και στη Μελβούρνη.

Συμμετείχαν επίσης στις κινητοποιήσεις ενάντια στη συμμετοχή της Αυστραλίας και τον πόλεμο του Βιετνάμ. Η παρουσία τους ήταν επίσης εμφανής στις πορείες της

Πρωτομαγιάς με τη μαζική διανομή φυλλαδίων τόσο στα ισπανικά όσο και στα αγγλικά. Συμμετείχαν ακόμα και στις κινητοποιήσεις ενάντια στο απαρτχάιντ στη Νότια Αφρική, καθώς και στον αγώνα κατά της συμμετοχής της νοτιοαφρικανικής ομάδας ράγκμπι Springbok στο MCG.

Προς το τέλος του 1970 έξι Βάσκοι αγωνιστές συνελήφθησαν και καταδικάστηκαν σε θάνατο. Ως αποτέλεσμα, οργανώθηκε μια μαζική εκστρατεία από τις ισπανικές αναρχικές ομάδες, το Grupo Cultural de Estudios Sociales en Melbourne και το Centro Democrático Español στο Σίδνεϊ, την Καμπέρα και τη Μελβούρνη. Διαδηλώσεις έγιναν σε αυτές τις τρεις μεγάλες πόλεις. Η πιο

επιτυχημένη ήταν εκείνη που πραγματοποιήθηκε το απόγευμα της Τετάρτης, 30 Δεκεμβρίου 1970, με περίπου 100 Ισπανούς και Αυστραλούς έξω από το Ισπανικό Γενικό Προξενείο, όπου 20 από τους διαδηλωτές κατάφεραν να μπουν στο Προξενείο, να συναντηθούν με τον πρόξενο και να υποβάλουν αίτηση απελευθέρωσης των αγωνιστών με συλλογή υπογραφών.

Το διάστημα 1971-1972 υπήρξε περίοδος λίγο πιο περιπετειώδης μιας και οι Ισπανοί αναρχικοί αναμείχθηκαν σε διάφορες δραστηριότητες, όπως η δημιουργία του Working Peoples' Association (Σύνδεσμος Εργαζόμενου Λαού). Η πιο σημαντική από

Ήταν κατά τη διάρκεια αυτής της εποχής που επανενεργοποιήθηκε η παράδοση της πορείας την 1η Μάη από την ομάδα του «Free Store» με το «πτώμα του καπιταλισμού» να περιφέρεται στους δρόμους της Μελβούρνης τόσο την 1η Μάη όσο και την πρώτη Κυριακή του Μάη 1972. Ήταν επίσης από μέσα από αυτή τη συλλογικότητα που ξεπήδησε η ιδέα της διάθεσης προς το κοινό δωρεάν νομικών και ιατρικών υπηρεσιών. Ο πυρήνας των Ισπανών αναρχικών έπαιξε καθοριστικό ρόλο στη διασφάλιση του ότι στις αρχές Ιούνη 1972 το «Free Store» ήταν σε θέση να προσφέρει μια τέτοια υπηρεσία προς την κοινότητα με μια υπηρεσία διερμηνείας στα Ιταλικά, τα Πορτογαλικά, τα Ισπανικά και τα Γαλλικά.

Η συλλογικότητα γύρω από το «Free Store» ήταν επίσης υπεύθυνη για την έκδοση της εφημερίδας «Dingo». Η ισπανική αναρχική ομάδα ανέλαβε την πρόκληση της διανομής της εφημερίδας «Dingo», με αποτέλεσμα στα τέλη του 1972, ο σύντροφος Pascual Gallego να συλληφθεί και κρατηθεί για διακίνηση ανατρεπτικών ιδεών. Στη συνέχεια, οργανώθηκε μια συλλογή χρημάτων από τις ομάδες Grupo Cultural de Estudios Sociales de Melbourne και το Sub-Delegación del Centro Democrático Español en Melbourne προκειμένου να καλυφτεί το πρόστιμο του συντρόφου, ενώ η υπεράσπισή του προετοιμάστηκε από τους δικηγόρους που είχαν σχέση με το «Free Store». (Βλέπε σελίδα 21 της «El Democrata», αριθμός 58).

Αν και το «Free Store» έκλεισε τις πόρτες του το Γενάρη του 1973, το μήνα αυτό ιδρύθηκε η Fitzroy Free Legal Service (όπως ήταν αρχικά γνωστή – Δωρεάν Νομική Υπηρεσία Fitzroy) που άνοιξε τις πόρτες της από το υπόγειο της αίθουσας του Δημαρχείου Fitzroy. Όλοι όσοι εμπλέκονταν στην παροχή της νομικής υπηρεσίας στο «Free Store» ήσαν μεταξύ των πρώτων εθελοντών για της Υπηρεσίας".

Το 1974 αυτή η ίδια ομάδα ατόμων ιστορικά συνδεδεμένη με το «Free Store» συμμετείχε επίσης στη δημιουργία του Collingwood Legal Service που λειτουργούσε από το Δημαρχείο Collingwood.

Το περιοδικό «Nosotros», ένα ισπανόγλωσσο περιοδικό, εμφανίστηκε τον Ιούλη του 1972 και διανεμόταν σε όλη την ισπανική μεταναστευτική κοινότητα στην Αυστραλία. Την ίδια χρονιά άρχισε την κυκλοφορία του και το περιοδικό «Acracia» που από την ίδρυσή έγινε γνωστό ως μια ισπανική αναρχική έκδοση. Το «Acracia» έγινε το επίσημο δελτίο του Αναρχικού Μαύρου Σταυρού το 1973. Μέσα σε μερικούς μήνες ένας αρκετά μεγάλος αριθμός φοιτητών, καθώς και πρώην φοιτητών από τα τρία Πανεπιστήμια της Μελβούρνης εντάχθηκαν στον Αναρχικό Μαυρο Σταυρό (A.B.C. –Anarchist Black Cross) και χάρη στις προσπάθειες και την αφοσίωσή τους το «Acracia» μετατράπηκε σε δίγλωσσο περιοδικό. Το περιοδικό αυτό τυπωνόταν τώρα σε μηχανή offset από την ομάδα

Strawberry Press και μετά Slash / Asterisk *, που βρισκόταν στο 11 Johnston Street, Collingwood.

Η Strawberry Press ιδρύθηκε το 1973 από μια ομάδα που είχε δημιουργηθεί για να τυπώνει αναρχική βιβλιογραφία καθώς και να επιδίδεται στη διδασκαλία της τυπογραφικής τέχνης σε μια μηχανή offset Multigraph 1250 σε όσους ενδιαφέρονταν να μάθουν την τέχνη. Είναι επίσης ιστορικού ενδιαφέροντος το γεγονός ότι ο εκτυπωτής των Strawberry Press ήταν ο πρώτος που χρησιμοποιήθηκε από τη Fitzroy Free Legal Service για την εκτύπωση επιστολόχαρτων.

νέων αναρχικών, οι εξόριστοι αναρχικοί Ισπανοί αναρχικοί στη Μελβούρνη έκαναν απαραίτητη την περαιτέρω ανάπτυξη και ενίσχυση των εκδόσεών τους με την επέκταση των εκδόσεων «Acracia» και «Ravachol» τυπώνοντας αναρχικά φυλλάδια τόσο στα ισπανικά όσο και στα αγγλικά. Συνεισέφεραν έτσι στην έκρηξη της αναρχικής βιβλιογραφίας στην Αυστραλία και στα αγγλικά και στα ισπανικά κατά τη διάρκεια των δεκαετιών του '70, του '80 και του '90 με μια σειρά περιοδικών και φυλλαδίων που είχαν αρχικά τυπωθεί σε μηχανή Gestetner, στη συνέχεια σε 1250 στις εγκαταστάσεις του Strawberry Press και του Slash / Asterisk *, και στη συνέχεια σε δίχρωμη μηχανή του 1960 από τις εκδόσεις Ravachol.

Παρατίθεται εδώ κατάλογος των εκδόσεων που κυκλοφόρησαν στη Μελβούρνη από την ομάδα των εξόριστων Ισπανών αναρχικών.

Περιοδικά:

- «Nosotros». Περιοδικό στην ισπανική γλώσσα, που εμφανίστηκε για πρώτη φορά το 1972 και συνεχίστηκε μέχρι το 1975.

- «Acracia». Ισπανικό αναρχικό περιοδικό που εμφανίστηκε το 1972, μετατράπηκε στο επίσημο όργανο του Αναρχικού Μαύρου Σταυρού το 1973 για να γίνει το πρώτο

Μπροσούρες και Φυλλάδια:

- Reivindicación de los Martires de Chicago.
Γράφτηκε από τον J.P .Altgeld
και κυκλοφόρησε από τις εκδόσεις Ravachol
στην ισπανική γλώσσα.

- Canibalismo y Catolicismo.
Γράφτηκε από τον Vladimir Muñoz.
Κυκλοφόρησε από τις εκδόσεις Nosotros στην
ισπανική γλώσσα.

- Critica Estudio y Social. Συλλογικό.
Κυκλοφόρησε σε συνεργασία των εκδόσεων
Acracia και Nosotros στην ισπανική γλώσσα.

- Οι Αρχές του Ανθρωπισμού. Γράφτηκε από τον Eugen Relgis. Κυκλοφόρησε από την Acracia στην αγγλική γλώσσα.

- Reportaje en Australia a Salvador Torrents. Γράφτηκε από τον Campio Carpio. Κυκλοφόρησε από το «Militando» και τις εκδόσεις Ravachol στην ισπανική γλώσσα.

- Análisis Espectral sobre las Juventudes Libertarias en España. Γράφτηκε από τον Fabian Moro. Κυκλοφόρησε από τις εκδόσεις Ravachol στην ισπανική γλώσσα.

- «Μια Κριτική του Κρατικού Σοσιαλισμού» του Μιχαήλ Μπακούνιν. Κυκλοφόρησε από το

Η δραστηριότητα της διάθεσης και προώθησης της αναρχικής βιβλιογραφίας επεκτάθηκε περαιτέρω με εισαγωγή και διανομή στην Αυστραλία αρκετά μεγάλης ποσότητας βιβλίων στην ισπανική γλώσσα από ομάδες αναρχικών εκδόσεων από όλο τον κόσμο. Στο καθήκον αυτό συνεργάστηκαν από κοινού οι ελευθεριακές ομαδοποιήσεις στο Σίδνεϊ και τη Μελβούρνη. Μερικές από αυτές τις αναρχικές εκδοτικές ομάδες βιβλία και άλλο υλικό των οποίων έφτασαν στην Αυστραλία ήσαν οι «TierrayLibertad» (Μεξικό), EditorialAmericalee (Αργεντινή), EditorialProyeccion (Αργεντινή), EdicionesHumanidad (Ουρουγουάη), EdicionesSolidaridad (Ουρουγουάη), EdicionesSolidaridadObrera (Γαλλία), EdicionesEspoir (Γαλλία), EdicionesCNT (Γαλλία) και Ediciones Madre Tierra (Ισπανία).

Η βιβλιογραφία περιλάμβανε επίσης τους δύο τόμους της Αναρχικής Εγκυκλοπαίδειας που κυκλοφόρησαν στο Μεξικό από την ομάδα «Tierra y Libertad», ένα έργο που επρόκειτο να συμπληρωθεί σε 5 τόμους, αλλά, δυστυχώς, αρκετοί από τους αρχιτέκτονες αυτού του έργου απεβίωσαν πριν από την ολοκλήρωσή του.

Τον Αύγουστο του 1975 στάλθηκε μια ανακοίνωση υποστήριξης και ενθάρρυνσης από το Grupo Cultural de Estudios Sociales

Phillipe Pellitier από τη Γαλλία και Diego Camacho, καλύτερα γνωστός και ως Abel Paz του (συγγραφέας του βιβλίου «Ο Ντουρρούτι στην Ισπανική Επανάσταση» κ.ά.) από την Ισπανία.

Στις 19 Ιουλίου 1986, οι Juan και Elena Beneito, Mariano και Isabel Sussiac, José και Maria Orero καθώς και η Matilde Vicente Ruiz συμμετείχαν στους εορτασμούς για την 50ή επέτειο που διοργανώθηκαν από την Αναρχοσυνδικαλιστική Ομοσπονδία στη Μελβούρνη (ASF), στη διάρκεια της οποίας μίλησαν για τις εμπειρίες τους από την αντιμετώπιση του φασισμού, την περίοδο της επανάστασης, τις κολεκτίβες, τις γυναίκες

*Ποίημα γραμμένο από τον Bernabe Garcia Polanco. Μεταφράστηκε στα αγγλικά από τα ισπανικά από τον Vicente Ruiz (hijo)

Οι συντελεστές αυτής της έκδοσης θα ήθελαν να ευχαριστήσουν τους Antonio Burgos και Vicente Ruiz (hijo) οι οποίοι διέθεσαν τα αρχεία, τις φωτογραφικές συλλογές και τις προσωπικές αναμνήσεις τους. Ευχαριστίες στον Miguel Íñiguez, συγγραφέα της La Enciclopedia Histórica del Anarquismo Español (Ιστορική Εγκυκλοπαίδεια Ισπανικού Αναρχισμού) για τη βοήθεια και τις λεπτομέρειες σχετικά με τη ζωή και τη δράση Ισπανών αναρχικών που εγκαταστάθηκαν στην Αυστραλία. Χωρίς την

